

עפ"ג 41766/12/13 - נימר נבואני נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ג 41766-12-13 נבואני נ' מדינת ישראל 06 פברואר 2014

בפני הרכב השופטים: י' גריל, סגן נשיא (אב"ד), ש' ברלינר, ב' בר-זיו
המערער: נימר נבואני
נגד
המשיבה: מדינת ישראל

בשם המערער: עו"ד עאמר, ס.צ.

בשם המשיבה: עו"ד גב' שרון, פמ"ח

פסק דין

1. בפנינו ערעור על חומרת העונש בגזר דינו של בית משפט השלום בעכו (ת"פ 8843-12-12, כב' השופטת פיינסוד-כהן) מיום 14.11.13, לפיו נדון המערער למאסר בפועל למשך 9 חודשים, למאסר על תנאי ל 12, 6 ו- 3 חודשים, למשך 3 שנים, כמפורט לגבי כל אחד מהם בגזר הדין, וכן פיצוי למתלוננת בסך 4000 ₪.

2. המערער יליד 1994, תושב ג'וליס. כמפורט באישום הראשון, בתאריך 22.11.12 בשעת צהריים, התפרץ המערער לביתה של המתלוננת בג'וליס בכך שפתח את חלון פינת האוכל ונכנס פנימה כדי לגנוב. הוא ניגש אל חדר השינה, ניסה לגרור משם החוצה את הכספת, ומשלא עלה הדבר בידו, מחמת משקלה, הוא התקשר אל הנאשם האחר, גייס אותו ואת רכבו למשימה, ואז נכנסו שניהם שוב אל הבית ובכוחות משותפים נטלו משם את הכספת שהחילה תכשיטים ומטבעות זהב, העמיסו אותה על הרכב, נסעו אל מטע הזיתים, סמוך לכפר ירכא, ושם שברו את הכספת והוציאו ממנה את תכולתה. אחר כך מכרו השניים את התכשיטים בחנות בשפרעם וקיבלו תמורתם סך של 6,000 ₪.

באישום השני מפורט כי למחרת היום איים המערער על המתלוננת וכן שיבש הליכי חקירה באופן שהשליך לעבר ביתה חומר נפיץ שהתפוצץ והרעיש כדי להפחיד אותה ולהניעה לבטל את התלונה שהוגשה נגדו.

לאחר תיקון כתב האישום על ידי מחיקת העבירה של שיבוש מהלכי משפט שבאישום השני, הורשע המערער לפיו הודייתו, בעבירות שבכתב האישום המתוקן: התפרצות למגורים/תפילה כדי לבצע עבירה - עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), וכן בעבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק. כל זאת בגין האישום

הראשון. בגין האישום השני, הורשע המערער בעבירה של אימים - לפי סעיף 192 לחוק.

3. בפני כב' השופטת פיינסוד-כהן הונחו 4 תסקירים של שירות המבחן, ובהם תסקיר מיום 6.2.13 ומיום 4.7.13. בתסקירים מפורט כי מדובר באדם צעיר, שהיה כבן 18.5 בעת ביצוע העבירות. אין לו עבר פלילי. הוא סובל מהפרעות קשב וריכוז ונזקק לריטלין. הוא הורחק מבית הספר בגין אירוע אלים בו היה מעורב, ואחר כך נפלט, בגין מעורבותו בביצוע העבירות בהן הורשע, ממכינה קדם צבאית דרוזית, אף שלדברי המדריכים הייתה בו מוטיבציה לשירות משמעותי בצבא.

התייחסותו של המערער לעבירות שעבר הייתה ילדותית ומצומצמת; הוא לא גילה גילויי אמפטיה לנפגעי העבירה. המערער ראה את מעורבותו בביצוע העבירות כמעידה חד פעמית ולא הביע נזקקות טיפולית. לפיכך, נמנעה קצינת המבחן ליתן המלצה טיפולית לגביו וסיכמה בתסקיר מיום 6.2.13 כי "להערכתנו ריצוי עונש מאסר בפועל עלול לגרום לפגיעה בכוחותיו להעמקת ההכרות והמעורבות של נימר עם העולם העברייני ולגרום לפגיעה בסיכויי לשוב ולנהל אורח חיים נורמטיבי. על כן היה ויטל על נימר עונש מאסר נמליץ לשקול ריצוי בעבודות שרות".

בתסקיר מיום 4.7.13 מצוין, בין היתר, כי "בלטו בהעדרם גילויי אמפטיה למתלוננים ולהשלכות מעשיו [של המערער] על חייהם", וכן נרשם כי המערער "לא הביע רצון לפעול למען שינוי אורחות חייו". לאור כל זה חזרה קצינת המבחן על עמדתה הקודמת; נמנעה ממתן המלצה טיפולית לגביו, והמליצה "לשקול הטלת עונש מאסר בעבודות שרות, בשל הערכתנו בדבר השלכות ריצוי עונש מאסר בפועל על חייו".

4. גזר דינה של הערכאה הראשונה מפורט ומנומק. כב' השופטת פיינסוד-כהן פירטה את הנתונים והשיקולים הצריכים לעניין; התייחסה לתסקירים ולאמור בהם; ציינה את גילו הצעיר של המערער שאין לו עבר פלילי; הסבירה כי "מעשיו של הנאשם פוגעים בערכים מוגנים של החברה ואין לראות במעשיו 'משובת נעורים'"; קבעה מתחם ענישה שבין 12 ל-24 חודשי מאסר, והדגישה כי במקרה דנן ביצע המערער 2 התפרצויות לאותו הבית, תחילה לבד ואחר כך עם הנאשם השני, ולכך יש להוסיף את העבירה הנוספת בה הורשע המערער, כמפורט באישום השני "זריקת החומר הנפיץ כלפי הבית אשר לטעמי מתחם הענישה בגינה בין חצי שנת מאסר לשנת מאסר".

עוד צוין בגזר הדין כי המערער היה "הרוח החיה מאחורי ביצוע העבירה, והוא אשר החל בה, הוא אשר קרה לנאשם השני להצטרף והוא אשר המשיך אל עבר האישום השני וניסה למנוע בכך את פעילות המשטרה להעמידו לדין".

כמו כן, צוין בגזר הדין כי אין לקבל את הטענה כאילו לא הבין המערער את אשר הוא עושה. לא רק זאת שהתמיד וביצע את העבירות של ההתפרצות, אלא הוסיף לכך את מכירת הרכוש הגנוב והפחדת המתלוננים, תוך פגיעה ברכושם ובתחושת הביטחון בביתם, כאשר "הגדיל לעשות וחזר למקום להטיל מורא".

5. בית המשפט קמא היה ער לנסיבות האישיות אותן יש לקחת בחשבון לקולא: גיל צעיר; העדר עבר פלילי; נזקים העלולים להיגרם למערער בהמשך חייו עקב הטלת עונש המאסר; ההודיה, וכן הנכונות של המערער, בשלב מתן

גזר הדין, לקחת חלק בהליך טיפולי.

כב' השופטת פיינסוד-כהן ייחסה משקל מתאים לכל השיקולים הצריכים לעניין והגיעה למסקנה כי לאור נסיבות המקרה, כי העובדה "שמדובר במי אשר בחר לבוא ולנסות באמצעי הפחדה להשתיק את קולם של האנשים שפגע בהם, אינה מאפשרת לטעמי שלא להשימו מאחורי סורג ובריח." יחד עם זה, נתנה כב' השופטת פיינסוד-כהן לשיקול השיקום וראתה להפחית מעונש המאסר, במידה ניכרת אל מתחת למתחם הענישה, אך לא במידה המאפשרת עבודת שירות.

עקב כך הוטלו על המערער העונשים דלעיל.

6. לטענת בא כוח המערער, החמירה הערכאה הראשונה בענישת המערער במידה המצדיקה את התערבות ערכאת הערעור. בא כוח המערער טוען כי המתחם שנקבע בגזר הדין חמור מדי; לא ניתן משקל מספיק לגילו הצעיר של המערער אשר משתייך לקבוצת "הבגירים הצעירים" (ע"פ 7781/12 פלוני נ' מדינת ישראל, מיום 25.6.13), וכן לא היה מקום להסיק כי עונשו של המערער צריך להיות חמור מזה של שותפו אשר נדון למאסר של 6 חודשים לריצוי בעבודת שירות. כמו כן, משיג בא כוח המערער על התנאים שנקבעו באשר למאסרים המותנים שהוטלו על המערער.

לטענת המשיבה גזר הדין נוטה באופן ברור לקולא ואין הצדקה להתערב בו.

7. לאחר ששקלנו את טענות הצדדים ועיינו בחומר המונח בפנינו הגענו לכלל דעה כי יש לדחות את הערעור.

8. בית המשפט קמא ראה בצדק את החומרה שבביצוע העבירות אותן עבר המערער. לא רק שפרץ פעמיים אל אותה הדירה, אלא שיתף בכך את הנאשם השני, ותוך תעוזה והתמדה ושימוש ברכב נטלו מן הבית את הכספת, שברו אותה, ומכרו את דברי הערך שהיו בתוכה. אם לא די בכך, חזר המערער והטיל חומר נפיץ לעבר הבית, כדי להפחיד את נפגעי העבירה, ולהניעם שלא להתלונן במטרה על מה שעשה. יש ליחס חומרה מיוחדת לכל הנ"ל, ובמיוחד לשימוש בחומר נפיץ, ואין זה משנה שמדובר בזיקוק בלבד. נוכח כל אלה, צדקה הערכאה הראשונה בכך שראתה כי אין זה ראוי, במקרה דנן, להטיל עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, ולאחר שיקול דעת מעמיק, קבעה ענישה של 9 חודשי מאסר בלבד, לצד עונשי מאסר מותנה ופיצויים למתלוננת.

9. בית המשפט קמא לקח בחשבון את גילו הצעיר של המערער. אולם, גיל צעיר, ואף קטינות, אינם מהווים, כשלעצמם, מחסום כנגד הטלת עונש מאסר בפועל, אם בעבודות שירות ואם לתקופה ארוכה יותר. זאת כאשר הדבר נדרש לאור שיקולי הענישה הצריכים לעניין, הן לקולא והן לחומרה, וכל אלה נשקלו במקרה דנן כראוי. כך במיוחד כאשר שירות המבחן נמנע מהבאת המלצה טיפולית בעלת משקל לגבי הצעיר עובר העבירה, שזו לו העבירה הראשונה והוא, מצדו, אינו מראה נכונות של ממש להשתלב בהליך טיפולי מעמיק, ואף לקחת חלק בהליך כזה, ברצינות ולאורך זמן, טרם מתן גזר הדין.

10. אין בדעתנו להתערב גם במאסרים המותנים שהוטלו על המערער. בית המשפט קמא הבחין היטב בין המקרים השונים, שלגבי כל אחד מהם מתאים מאסר מותנה לתקופה שונה מן המקרה האחר. נקבעו 12 חודשי מאסר על תנאי אם יעבור המערער עבירה של התפרצות או ניסיון להתפרצות; מאסר על תנאי של 6 חודשים אם המערער יעבור עבירת רכוש, וכן מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים אם יעבור המערער עבירת איומים או עבירה של שיבוש מהלכי משפט.

קביעת בית המשפט פרופורציונאלית ביסודה, לגבי המקרים השונים בכל הקשור בהפעלת המאסר המותנה, ואין הצדקה להתערבות במה שנפסק.

11. סוף דבר - אנו מחליטים לדחות את הערעור.

על המערער להתייצב למאסרו בבית המעצר קישון ביום 2.3.14 עד השעה 10.00 או על פי החלטת שב"ס כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

ניתן היום, ו' אדר תשע"ד, 06 פברואר 2014, במעמד הנוכחים.

ב. בר זיו, שופט

**י. גריל, שופט
ס. נשיא,
אב"ד**

ש. ברלינר, שופט